

[Landbrugsministeren.]

bemærkninger til nogle af de udtalelser, der er faldet om enkelthederne i lovforslagene.

De ærede medlemmer hr. Carl Petersen og hr. Peter Larsen rejste spørgsmålet om habilitetskravene i lovforslaget om sammenlægning af landbrugsejendomme. Når de er foreslået således, er det for at gennemføre en ligestilling — jeg ved ikke, om jeg kan bruge det for mig lidt ilde klingende ord ensretning — på dette område, men det er da et spørgsmål, jeg i høj grad er villig til at forhandle om i udvalget. Jeg kan sige det på den måde, at strengt taget er det ikke nødvendigt, at der sker denne ændring i loven, men det skyldes alene et ønske om på ensartede områder at have samstemmende habilitetskrav.

Det spørgsmål er blevet rejst, om grænsen på 2 000 kr. er rigtig. Jeg vil dertil sige, at sammenlignet med den grænse, vi har i dag, er grænsen på de 2 000 kr. rigtig, og når den er foreslået, er det netop for ikke at bringe nye principielle spørgsmål ind. Det ville det være, hvis man ændrede denne grænse mere, end tiden og udviklingen gør det naturligt. Selvfølgelig kan vi også forhandle om det, men grænsen er altså rigtig, hvis der ikke skal foretages principielle ændringer.

I denne forbindelse kunne det ærede medlem hr. Peter Larsen — om jeg kan sige det på den måde — ikke afholde sig fra at bringe spørgsmålet om nedsættelse af amtsskatterne ind i debatten. Nu er det jo et spørgsmål, der nylig har været debatteret, og jeg skal ikke, da jeg slet ikke mener, det hører hjemme i denne forbindelse, genoptage denne debat, men skal nøjes med at sige, at jeg finder det både logisk og rimeligt, at en nedsættelse af amtsskatterne i takt med nedgangen i landbrugets forrentningsprocent kommer landbruget til gode. Men derudover vil jeg fremhæve, at vi selvfølgelig ikke på én gang kan gennemføre en forhøjelse af det grundbeløb, hvorefter en ejendom skal noteres som landbrug — foretage den retfærdighedshandling, som jeg mener det er — og samtidig give de pågældende ejere fordele også efter andre love. Nu tror jeg ikke, at det for de pågældende betyder så overordentlig meget. Jeg er næsten sikker på,

at de overhovedet ikke ville finde, at det betød noget, medmindre det ærede medlem hr. Peter Larsen og hans presse gjorde dem opmærksom på det. Det er inden for meget beskedne beløb, det overhovedet kan få betydning.

Det ærede medlem hr. Peter Larsen rejste spørgsmålet om formuleringen af § 1 i loven om ændringer i lov om landbrugsejendomme. Jeg mener, den er klar, og når der står det, som det ærede medlem citerede, at til landbrugsejendomme efter denne lov henregnes enhver ejendom o. s. v., og der så senere står:

„som er eller efter den hidtil gældende lovgivning skulle være forsynet med bygninger“,

ligger der ikke heri i mindste måde en underkendelse af tidligere lovgivning, men tværtimod en bekræftelse af hidtil gældende lovgivning. Det kan kun dreje sig om tilfælde, hvor de ejendomme, der i dag skulle være forsynet med bygninger, midlertidigt ikke er det, enten som følge af ildebrand eller af andre årsager, og det er klart, at vi bør ikke i en lov lovliggøre forhold, som efter andre gældende love er ulovlige. Vi kunne selvfølgelig gøre det, men jeg synes ikke, det ville være rigtigt, og det er ikke meningen, at det skal gøres.

Det ærede medlem hr. Reedtz-Thott spurgte, om det ikke var rimeligt, at udvalget diskuterer dels spørgsmålet om mindstestørrelse, dels dispensationsreglerne, dels reglerne — som det ærede medlem undertiden fandt for urimelige og vanskelige — om nedlægning af landbrugsejendomme. Det tilkommer ikke mig at blande mig i, hvad udvalget vil diskutere, det synes jeg udvalget selv må bestemme, men jeg har intet imod, at man diskuterer disse spørgsmål. Det, jeg har advaret imod, var, at man i ændringsforslags form bringer nye principielle spørgsmål ind i debatten; i så fald ændrer man det grundlag, hvorpå lovforslagene er udarbejdet, og de forudsætninger, hvorunder de er fremsat.

Det ærede medlem hr. Reedtz-Thott rejste i denne forbindelse det spørgsmål, om dispensationsbestemmelserne burde udnyttes stærkere, end de er blevet. Jeg vil dertil sige, at dispensation skal være undtagelsen. Det skal ikke være nemt, og det skal i hvert fald ikke være reglen, at der